

Di Morrissey

**De roep
van de
rode aarde**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Barra Creek

Uitgave

Pan Macmillan Australia Pty Limited, Sydney

Copyright © 2003 by Lady Byron Pty Ltd.

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Karina Zegers de Beijl

Omslagontwerp

AMVP Grafisch Ontwerpen, www.amvp.net

Omslagillustratie

Trigger Image Ltd.

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3390 9

D/2012/8899/14

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

www.dimorrissey.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Woord van dank

ZOALS ALTIJD GAAT MIJN dank uit naar mijn dierbare familie van wie iedereen, stuk voor stuk, een geweldig klankbord en een persoonlijke steun is... mijn moeder Kay Warbrook, mijn kinderen, dr. Gabrielle Morrissey en Nick Morrissey, oom Jim, Rosemary, David en Damien Revitt. Ron Revitt Jonach en zijn gezin, met dank aan Ron voor zijn schetsen.

En in de Verenigde Staten... Leila, Julie, Emma en Sherry. Lieve Dottie (Dorothy Morrissey), ik wens je een fijne verjaardag. Mollie en het stel, de volledige clan van de Hutchinsons en tante Edith Morrissey.

Lieve Boris en de kleine Bunya, die elke dag tot iets bijzonders maken.

Dank aan al mijn vrienden in Normanton, en met name aan de familie Gallagher. En ook aan Kevin Miles.

Dank aan Anne en Bill Meyer voor hun bijdrage over Nieuw-Zeeland.

Dank aan dr. Kate Irving voor haar informatie over de ziekte van Alzheimer, en ook dank aan Susan Bradley.

Bernadette Foley, mijn redacteur, voor haar rust en geduld,

haar gevoelige advies, het vasthouden van mijn hand en haar altijd even stralende humeur en de manier waarop ze zich over mij heeft ontfermd.

IEDEREEN van Pan Macmillan, en in het bijzonder James Fraser, Ross Gibb, Roxarne Burns en Jane Novak.

En niet te vergeten Ian Robertson van Holding Redlich met de belofte om binnen afzienbare tijd het jeeuwetwelboek te schrijven.

Dit verhaal is zuiver fictie. Het speelt zich af rond 1960, een tijd waarin de autochtone bevolking van Australië, de Aborigines, heel anders werd behandeld dan tegenwoordig het geval is. Dit boek geeft het taalgebruik, de gewoontes en de omgang met de autochtonen weer zoals die in die tijd op een groot deel van de *stations* – de grote veeboerderijen – in de afgelegen gebieden van de zogeheten *outback* gangbaar was. Het zegt niets over de huidige gewoontes en gebruiken, noch over de persoonlijke opvattingen van de schrijfster. Voor dit verhaal zijn talloze Aborigines geraadpleegd die in de jaren zestig en zeventig van de vorige eeuw op boerderijen in de Gulf werkzaam zijn geweest.

DM

Proloog

Nieuw-Zuid-Wales, 2003

ZE ZAT MET EEN kaarsrechte rug, haar handen lagen gevouwen op haar schoot, haar voeten stonden naast elkaar op de vloer en ze keek opzij, naar de natgeregende tuin achter het raam. Ze droeg donkere kleren en in het grauwe licht leek ze net een zwart-witfoto waarvan de titel ‘Eenzame vrouw’ had kunnen zijn.

Kate aarzelde op de drempel van het kleine vertrek dat nu de wereld van de vrouw was. Verdrietig, dacht ze, terwijl ze even naar haar bleef staan kijken. En eenzaam en verlaten. Een eenpersoonsbed met een nachtkastje ernaast, een boekenplank, een commode, industriële vloerbedekking, een tafel met twee stoelen. Een daarvan had ze bij het raam geschoven.

En ze behoorde tot de weinigen die boften, hadden ze haar verteld, omdat ze een kamer met uitzicht op de tuin had gekregen. Maar het raam kon niet open. De steriele lucht geurde niet naar bloemen en er was geen briesje. Het zicht op de tuin herinnerde haar alleen maar aan die andere wereld waar ze nooit meer naar terug kon. Hoe had het zo ver kunnen komen? Ze schaamde zich zo diep. Het was geen paranoia, maar ze voelde zich hier niet veilig.

‘Lorna?’ Kate sprak zachtjes om haar niet aan het schrikken te maken. Het was zowel een begroeting als een onuitgesproken vraag: ben je hier? Of ben je ver weg, terug bij je vrienden en vijanden van vroeger?

De vrouw reageerde op de zachte, warme stem en draaide zich om. Kate leek veel te jong om al hoofd van de verpleging te kunnen zijn, dacht Lorna. Een lief kind met een zorgzaam hart, en ze was nog geen dertig. Hoelang zou het nog duren voor dit werk met zijn vele bureaucratische aspecten haar tot een bittere en gefrustreerde vrouw had gemaakt? De maatschappij interesseerde zich nauwelijks voor de bejaardenzorg. En daarbij, wat wist deze aantrekkelijke brunette met de mooie blauwe ogen en haar nog haast kinderlijke, tengere gestalte, af van hoe het voelde om oud te zijn? Om te beseffen dat je geheugen en je greep op de realiteit je steeds meer in de steek lieten, en dat je al gauw niet eens meer zou weten hoe je je moest aankleden of hoe je je tanden moest poetsen? Waarom zou dit jonge kind zich bezig willen houden met de studie van wat de ziekte van Alzheimer werd genoemd?

‘Waar denk je aan, Lorna?’ Kate pakte de andere stoel en ging tegenover Lorna zitten, haar patiënte die na een kort en efficiënt onderzoek, door twee artsen en een psycholoog beginnend dement was verklaard.

Het gezicht van de oude vrouw verzachtte. Haar schouders ontspanden zich wat en ze glimlachte. ‘Ik vroeg me af hoelang het nog zal duren voor je een hekel begint te krijgen aan je werk, voor het systeem je te veel wordt en je besluit om ermee te stoppen. Om, voor het te laat is, voor het leven te kiezen.’

Er gleed een opgeluchte uitdrukking over Kates gezicht in het besef dat Lorna aanwezig was. Kate had wel eens het idee dat Lorna bewust afwezig was, uiteindelijk was ze veel liever ergens anders dan hier. Haar familie scheen geld te hebben. Haar zoons, die ongetwijfeld het beste met haar voor hadden, woonden ver weg en kwamen nooit op bezoek. Een Engelse

schoondochter was ooit langs geweest met een paar kleinkinderen, maar Lorna had hen na korte tijd alweer weggestuurd. Niemand had van het bezoek genoten en daarbij, had Lorna tegen Kate gezegd, kenden die kinderen haar helemaal niet.

Voor Kate daar iets op had kunnen zeggen, vroeg Lorna: ‘Waarom doe je dit werk?’

‘Omdat ik het belangrijk vind. Ik wil graag iets voor mijn patiënten doen. Ik zie het als een uitdaging, Lorna.’

‘Dat is het zeker.’ Ze schonk de jonge vrouw een vluchtig glimlachje. ‘Hoe is het met mij?’

‘Dat hoor ik veel liever van jou zelf.’ Kate boog zich naar haar toe en pakte haar hand. ‘Wil je nog een paar boeken uit de bibliotheek?’

‘Ja, graag.’ Ze aarzelde. ‘Ik zou zo graag wat oudere boeken willen hebben – boeken over Queensland en het gebied van de Gulf van Carpentaria – als dat niet te veel gevraagd is.’

‘Heb je weer aan die tijd zitten denken?’

‘De herinneringen laten mij niet los.’ Lorna keek opzij, naar de kale wintertuin. ‘Ik had nooit verwacht dat ik het zou missen, de rode aarde en de droogte.’

‘Wat herinner je je er verder nog van?’ Opnieuw boog Kate zich naar voren. Sommige van de mensen hier in het tehuis konden zich het verleden nog helder voor de geest halen, terwijl ze vaak niet meer wisten wat er de vorige dag, of zelfs maar een uur eerder was gebeurd. Het was een professionele vraag geweest, en ze was niet voorbereid op de felheid van Lorna’s antwoord.

‘Ik wou dat ik het los kon laten. Alles. Behalve haar dan... Zij is de enige...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘Ach, het is niet belangrijk. Het is nu toch te laat.’

‘Wat is te laat? Over wie heb je het?’

‘Ik wou dat ik haar kon zien. Ze is de enige die het zou kunnen begrijpen.’

‘Wil je me over haar vertellen?’

Lorna haalde nu alleen haar schouders maar op en verzuchtte: ‘Over het kindermisje?’

Na een korte aarzeling voegde ze er nadrukkelijker aan toe: ‘Ik moet haar spreken, Kate. Ik wil naar haar toe, zolang ik nog gezond genoeg ben om het haar te kunnen vertellen.’ Ze keek de jonge vrouw wanhopig aan.

‘En waar is ze nu, dit kindermisje?’ Kate herinnerde zich anekdotes en lange verhalen over de tijd dat Lorna op een groot veebedrijf in het verre achterland van het Gulf-gebied van Noord-Queensland had geleefd. Op grond van de foto’s en televisiedocumentaires die ze ervan had gezien, had ze zich een beeld gevormd van een enorm uitgestrekt gebied, blauwe luchten, onverharde wegen, hier en daar een boom, een brede rivier en een huis met erf en bijgebouwen met veel latwerk en schaduw. Kate, die was opgegroeid op een melkveehouderij in het groene Victoria, beschouwde het afgelegen gebied van Queensland als een romantische streek waar nauwelijks iets veranderd was sinds Lorna’s tijd rond 1960.

‘Kunnen we haar bellen?’

‘Nee, ik wil haar zien.’ Ze stond op, haalde een envelop uit het laatje van haar nachtkastje en gaf hem aan Kate. Er zat een kerstkaart in, en op de achterkant ervan stond geschreven:

Lieve Lorna,

Ik hoop dat je deze kaart in gezondheid zult ontvangen en dat alles goed gaat. Fijne dagen en ook veel liefs voor de jongens. Ik heb tegenwoordig een kleine galerie aan de zuidkust en ik ben grootmoeder! Stel je voor! Ik denk nog vaak aan jullie.

Liefs, Sally

Kate bekeek de envelop. Volgens het poststempel was de kaart twee jaar eerder vanuit Kiama in Nieuw-Zuid-Wales verstuurd. ‘Kiama is vast niet erg groot.’

‘Breng me erheen, Kate. Alsjeblieft. Ik zal geen rust hebben voordat ik met haar heb gesproken.’

‘Zo belangrijk kan dat toch niet zijn, Lorna. En daarbij, hoe stel je je dat voor? Ik kan je toch onmogelijk ontvoeren.’

De oude vrouw negeerde Kates luchtige opmerking, en zei volkomen ernstig: ‘In dat geval verzoek ik je een eind aan mijn leven te maken.’

Het was niet de eerste keer dat een patiënt Kate verzocht een eind aan zijn of haar leven te maken. Maar doorgaans kwam zo’n verzoek van zwaar zieke mensen. Lorna was nog fit en ze was – afgezien van die kortstondige momenten van geestelijke afwezigheid – nog redelijk goed bij. Kate was dan ook geschokt. Goed, Lorna had last van artritis en ja, natuurlijk zou ze de komende jaren geestelijk achteruitgaan. De ziekte van Alzheimer was een proces van vijf tot vijftien jaar. Op dit moment was ze volgens Kate nog best in staat zelfstandig te wonen, zolang er maar iemand was die elke dag, en desnoods per telefoon, even naging hoe het met haar was. Alleen dachten haar familie en de plaatselijke overheden met inbegrip van haar dokter daar anders over. Lorna raakte, wanneer de stress haar te groot werd, wel eens de kluts kwijt. En dat was ook gebeurd die dag toen ze haar onderzoek had gehad. Ze was zo zenuwachtig geweest dat ze een aantal routinevragen niet goed had kunnen beantwoorden, met alle gevolgen van dien.

Kate had zich altijd tegen de uitslag van het onderzoek verzet, maar dat had niet kunnen verhinderen dat de stukken waren ondertekend en dat Lorna Monroe officieel niet langer in staat werd geacht voor zichzelf te kunnen zorgen.

Van alle patiënten in het verpleeghuis was Lorna een van de weinigen die zich niet liet gaan. Ze bleef zichzelf verzorgen en haar dagindeling was belangrijk voor haar. Haar grijze haren zaten in een knotje, en ze maakte zich altijd op. Haar nagels waren gemanicueerd, ze droeg juwelen – oorbellen, een horloge en haar dubbele parelsnoer – en ze ging keurig gekleed in trui-

en, vestjes, blouses en geperste broeken of rokken. In tegenstelling tot de meeste vrouwelijke patiënten weigerde ze de vormeloze gebloemde schorten te dragen. Kate vond het afschuwelijk om haar in het tehuis te moeten zien.

‘Ik meen het, Kate,’ zei Lorna, de stilte verbrekend die na haar schokkende verzoek was gevallen. ‘Ik vraag je niet om enige actie te ondernemen, alleen om me de middelen te verschaffen die nodig zijn om mijn leven te beëindigen op het moment dat ik daartoe besluit.’

‘Lorna, waarom zou je een eind aan je leven willen maken? Je bent nog lang niet zover dat je bestaan geen zin meer zou hebben. Volgens de statistieken zal het nog jaren duren voor je je greep op de realiteit kwijt zult zijn.’

‘Wat doe ik dan hier?’

Daar had Kate geen antwoord op. Lorna zou het ongetwijfeld veel beter doen in haar eigen omgeving. Vrienden, een huisdier, het huishouden en een tuin zouden een stimulerende uitwerking op haar hebben. ‘Als ik me niet vergis waren het je kinderen die hiertoe hebben besloten,’ zei ze zacht. ‘Je zoons zijn van mening dat dit de beste plek voor je is.’

‘Mijn zoons!’ Lorna draaide zich weer om naar het raam en Kate wachtte op de woorden die ze maar al te vaak moest horen: *‘Na alles wat ik voor ze heb gedaan!’*

In plaats daarvan sprak Lorna tegen haar spiegelbeeld in het venster. ‘Het is mijn eigen schuld. Ik heb dit alleen maar aan mezelf te danken. Ik heb het verdiend, al had ik nooit verwacht dat het zo ver zou komen.’ Ze haalde haar schouders op en wendde zich opnieuw tot Kate. ‘Waarschijnlijk zouden we onze laatste dagen op aarde beter moeten plannen.’

‘Lorna! Je bent tweeëntachtig, maar je hebt nog jaren te gaan.’

‘Hier? Als demente oude vrouw?’ Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Kate, alsjeblieft, help me haar vinden.’

‘Het kindermisje?’

‘Ja. Sally Mitchell, zoals ze toen heette. Maar misschien wil ze me wel nooit meer zien.’

‘Ze heeft je anders wel een kerstkaart gestuurd.’

‘Sally heeft goede manieren. Ze heeft een keurige opvoeding gehad en ze kwam dan ook uit een behoorlijke familie.’ Ze zweeg even. ‘We hebben zware tijden beleefd, samen. Misschien wil ze daar wel niet meer aan herinnerd worden. Maar ik kan ze niet vergeten, en ik wil ook niet dat zij ze vergeet. Ik heb haar hulp nodig.’

‘Waarom schrijf je haar geen brief?’

‘Wat ik haar te vertellen heb is te belangrijk voor een brief.’

Kate stond op en zette de stoel terug bij de tafel. Toen ging ze op haar hurken voor de vrouw zitten en legde haar handen op de hare.

‘Is het iets dat nog afgerond moet worden, Lorna?’ Kate wist dat oude mensen vaak dingen recht wilden zetten of nog iets goed wilden maken voor hun leven was afgelopen.

Lorna knikte. ‘Ik moet haar zien. Alsjeblieft Kate, alsjeblieft, help me haar vinden. Ik kan hier geen kant op.’ Ze gebaarde om zich heen, en tikte vervolgens op haar hoofd.

Kate ging staan. ‘Ik zal kijken of ik haar kan vinden. Maar meer kan ik je niet beloven.’

Lorna ontspande zich. ‘Dank je.’

Kate verliet de kamer in het besef dat ze zich aan haar woord zou moeten houden. Lorna mocht dan zo af en toe dingen vergeten, maar dit zou ze beslist onthouden – haar belofte om op zoek te gaan naar Sally Mitchell, Lorna’s kindermisje uit de jaren ’60. Ze moest wel een heel bijzondere jonge vrouw zijn geweest. En wat hadden Lorna en zij meegemaakt dat nu zo belangrijk was?

‘Heb je je tas, schat?’

De vrouw die de groep op het uitstapje begeleidde legde haar hand even op Lorna’s arm, terwijl de chauffeur de bejaarden

hielp bij het instappen van de bus. Lorna knikte, en bedacht dat ze haar dure, slangenleren tas net zo goed thuis had kunnen laten omdat ze elk niet meer mee hadden mogen nemen dan vijf dollar in contanten. Niet alleen mochten ze geen geld hebben, maar ook het bezit van lucifers en waardevolle en scherpe voorwerpen, zoals nagelschaartjes, was hun verboden. Maar toch hielden de vrouwen hun lege handtassen zo stevig vast alsof hun leven ervan afhing.

Lorna had niet mee gewild op dit verplichte uitje. De meeste anderen in de groep waren zich maar vagelijk bewust van waar ze waren, en het enige wat misschien nog een beetje tot hun wazige brein doordrong, was het idee van een ijsje.

‘Het zal u goed doen,’ zei mevrouw Jackson. Maar Lorna had het idee dat het vooral mevrouw Jackson zelf was, die zich erop verheugde. Het maken van een ritje met zes vrouwen en drie mannen door de buitenwijken en een ijsje eten bij het Park Café, was altijd nog beter dan in het tehuis zelf voor hen te moeten zorgen.

Lorna was achter in het busje gaan zitten om zo veel mogelijk afstand te nemen van het opgewonden, kinderlijke geklets van de twee vrouwen die voor haar zaten. Ze sloeg nauwelijks acht op de ‘bezienswaardigheden’ – keurig onderhouden gazons en tuinen, villa’s van het soort waar ze in het verleden misschien zelf in hadden gewoond – gevolgd door een langzame rondrit door een groot park en het bezoek aan Park Café, een eenvoudige uitspanning met een terras vol tafeltjes. Aan de overkant van de straat was een laag gebouw waarin een bank was gevestigd.

‘Ik wil graag buiten zitten.’ Lorna zette haar handtas op een tafeltje.

De serveerster die mevrouw Jackson te hulp was geschoten, keek Lorna bedenkelijk aan. ‘U wilt zeker roken, hè?’

‘Nee, ik zit toevallig liever buiten,’ beet Lorna haar toe.

‘Maak je geen zorgen,’ zei mevrouw Jackson tegen de serveerster. ‘Ze mogen geen sigaretten.’

Lorna ging zitten, en meneer Thompson kwam bij haar zitten. Hij was een wat norske, introverte man. Lorna vroeg zich wel eens af of hij zich echt niet bewust was van zijn omgeving, of dat hij alleen maar deed alsof.

‘Het is beter hierbuiten. Hier hoor je de vogels tenminste,’ zei hij.

‘Frisse lucht en het zonnetje. Dat mis ik. Dat je gewoon naar buiten kunt wanneer je daar behoefte aan hebt,’ zei Lorna.

‘Ik kan het niet uitstaan om voortdurend te moeten horen wat wel en niet mag. Bazige tantes.’ Hij zweeg en keek somber voor zich uit.

Er werd een glas jus d’orange met een rietje voor hem neergezet, en Lorna kreeg een kopje thee met een koekje.

‘Lukt het, meneer Thompson? Niet morsen hoor, op die mooie trui.’

Hij zei niets terug, maar legde zijn goede hand over zijn bevende hand terwijl hij het glas vastpakte en een slokje nam.

Lorna roerde haar thee en keek naar de overkant. ‘Daar is een bank. Ik heb een rekening bij hen.’

‘Dat zie je tegenwoordig nog maar zelden, een normale bank. Mijn kinderen hebben mijn rekening opgezegd. Het is me een raadsel hoe ze dat voor elkaar hebben gekregen.’

Lorna keek hem met grote ogen aan. In al die tijd dat ze hem in het tehuis had gezien, had hij nog nooit zoveel achter elkaar gezegd. ‘Zou u hier nog even willen blijven zitten? Ik moet even mijn handen wassen.’

‘Ik loop niet weg. Waar zou ik heen moeten?’ En weer tuurde hij somber voor zich uit.

‘Ik wel.’ Lorna had een kleur gekregen. Ze schoof haar kopje van zich af, klemde haar tas onder haar arm en stond op.

‘U wilt weglopen? Denkt u maar niet dat u ver zult komen. Maar ik wens u succes. Ik zeg wel dat u naar de wc bent.’ Hij verbaasde zich niet over haar impulsieve beslissing.

Hij keek haar na terwijl ze zich snel over het gras in de rich-

ting van het gebouwtje met de toiletten haastte, eromheen liep, naar het zebrapad ging en op de knop van het voetgangerslicht drukte.

‘Wilt u een broodje, meneer Thompson? Waar is Lorna?’

‘Ze mag toch zeker wel even naar de wc, of niet soms?’ zei hij, terwijl hij ging verzitten om ervoor te zorgen dat mevrouw Jackson Lorna niet zou kunnen zien.

‘Kom, meneer Thompson, niet zo onaardig, want anders neem ik u de volgende keer niet meer mee, hoor.’ Mevrouw Jackson ging snel weer naar binnen, naar het groepje vrouwen dat bezig was om de muffins, de zakjes zout en peper, het plastic bestek en de servetjes in hun handtassen te proppen.

Toen hij weer opkeek, zag hij dat Lorna was overgestoken en de bank binnenging.

‘Goedemorgen, waarmee kan ik u van dienst zijn?’ vroeg de bankbediende haar met een glimlach.

‘Wilt u Stephen Benson van het hoofdkantoor voor mij bel-len, alstublieft?’

‘Pardon?’ Haar glimlach kreeg iets geforceerds.

‘Ik wil geld opnemen, en dat kan hij voor me regelen.’

‘O jee. Heeft u uw pasje niet? Maar heeft u misschien wel een legitimatiebewijs? Of uw chequeboekje?’

‘Nee, dat is me allemaal afgenomen. Maar u kunt hem bel-len. Hij kent me.’

‘Het spijt me, mevrouw, ik kan u niet helpen als u geen iden-tificatie heeft.’ Nu was haar glimlach helemaal verdwenen.

‘Kan ik dan de manager even spreken, alstublieft?’

‘Ik vrees dat hij op dit moment geen tijd heeft.’

‘Dan wacht ik wel. Zegt u maar dat Lorna Monroe hem wil spreken.’

‘Heeft u een rekening bij ons?’

‘Niet in dit filiaal, maar meneer Benson kent mij.’

‘Is er een probleempje?’ Haar superieur kwam aangelopen.

‘Deze mevrouw heeft geen pasje en geen identificatie en ze

wil geld opnemen. Ze zegt dat de een of andere meneer Benson haar kent. Ze wil de manager spreken, maar ik heb gezegd dat hij geen tijd heeft.' Met haar ogen gaf ze te kennen dat ze hoopte dat haar superieur haar van deze lastige klant zou verlossen. Inmiddels waren er nog andere klanten binnengekomen die stonden te wachten.

'Zei u dat u meneer Benson kent?' vroeg de filiaalchef.

'Inderdaad. Stephen Benson. Hij was mijn persoonlijke adviseur.'

'Hij is de directeur van het hoofdkantoor.'

'Precies. Zou u hem willen zeggen dat Lorna Monroe hem wil spreken, en dat het dringend is?'

De filiaalchef vroeg Lorna om door de draaideur te komen, en liet haar plaatsnemen in een klein kantoor. Even later was hij weer terug, en Lorna stelde vast dat zijn houding veranderd was. Hij nam de telefoon op het bureau op en overhandigde hem aan Lorna.

Het was een kort gesprek. De filiaalchef, die meeluisterde met Lorna's kant van het verhaal, keek achtereenvolgens verast, geschokt en meelevend.

Lorna hing op. 'Hij zegt dat ik vijfhonderd dollar in contanten kan krijgen terwijl hij de zaak intussen voor me uitzoekt.'

Ze verliet de bank met haar handtas nog iets steviger onder haar arm geklemd. De bankemployé had haar verteld dat er verderop een taxistandplaats was.

De taxi bracht haar naar nummer 28 van Kavanagh Street in een chique buitenwijk van Sydney. Lorna bleef zitten en keek met een mengeling van irritatie, blijdschap, opluchting en ongerustheid naar de overwoekerde voortuin. De chauffeur draaide zich naar haar om en herhaalde het bedrag.

'O, neemt u mij niet kwalijk. Alstublieft.' Ze gaf hem het geld.

Hij keek van haar naar het huis en terug. 'Weet u zeker dat u hier moet zijn, mevrouw? Zo te zien is er niemand thuis.'

'Ja, ja. Het is mijn huis.'

De taxi keerde in de straat en toen stopte de chauffeur weer. Hij keek toe hoe de oude vrouw langzaam naar de voordeur liep en in haar tas naar de sleutel zocht. Hij wilde zich ervan verzekeren dat alles goed was. Ze had geen bagage, de luiken waren dicht en het huis zag eruit alsof het lange tijd onbewoond was geweest.

Lorna trok de rits van het binnenvakje van haar tas open en haalde de sleutel eruit. Niemand wist dat ze hem had bewaard. En dat ze haar adres op een papiertje had geschreven. In de vurige hoop dat haar zoon de sloten niet had veranderd, stak ze de sleutel in het slot. Toen het klikte, slaakte ze een zucht van opluchting. Ze duwde de deur open en stapte naar binnen.

Terwijl ze door het huis liep maakte haar eerdere bezorgdheid langzaam maar zeker plaats voor woede. Twintig jaar had ze hier gewoond, en alles wat ze had bezeten en waar ze van had gehouden was verdwenen. Het enige wat er over was waren de kale wanden en een paar meubels. In elke kamer herinnerde ze zich hoe het er vroeger had uitgezien – de schilderijen, de kussens, de meubels, de gordijnen, de snuisterijen, de prachtige kleden. Alles was weg.

Waarom hadden ze dit gedaan? Ze lag nog niet in haar graf en ze was niet gek. Nog niet.

Haar woede gaf haar energie. Ze moest dingen regelen en plannen. De elektra werkte nog, de koelkast en het fornuis waren er ook nog, en verder was er een bed zonder beddengoed, en in de woonkamer stond een tafel met stoelen. De telefoon was ook nog aangesloten. Ze zou een taxi bellen en inkopen doen, en daarna zou ze Kate bellen. Kates visitekaartje zat ook in haar tas.

‘Lorna! Dat meen je niet! Hoe bestaat het!’

‘Kate, ik wil niet dat je hierdoor in moeilijkheden komt, maar zeg alsjeblieft niet tegen mijn zoons of tegen de mensen in het tehuis dat ik hier ben.’

‘Lieve help, Lorna! Geef me je adres, en ik kom zo snel mogelijk naar je toe. Heb je iets nodig?’

‘Niet echt. Ik heb al een paar dingen gekocht. Ik heb een taxi genomen. Het was vlakbij. Beloof me dat je niemand iets zult zeggen.’

Kate zuchtte. ‘Ik zou dit niet moeten doen. Ik zeg wel dat ik me over deze zaak zal ontfermen en dat ik er persoonlijk voor zal zorgen dat je weer terugkomt.’

‘Daar zullen we het over moeten hebben. Want ik ga niet terug.’

‘Dat valt te bezien. Zet een lekker kopje thee voor jezelf, en over een uurtje ben ik bij je. Ik moet even een paar afspraken verzetten.’

‘Dank je, Kate.’

Lorna glimlachte toen ze ophing. Tijd, dat was wat ze nodig had. Tijd om het kindermisje te vinden en met haar te praten. Hoe eerder hoe beter, dat gold voor hen allemaal.

Kiama was inderdaad niet groot. Lorna en Kate passeerden boerderijen en reden door een intens groen dal met bomen langs de weg. Een poosje later zagen ze een restaurant, een paar winkels en ten slotte een wit hek met een bord waarop GALERIE stond.

‘Heel landelijk en mooi. Zo te zien heeft ze ook een aardige lap grond,’ merkte Kate op, terwijl ze de door esdoorns geflankeerde oprit van grind in draaide.

‘Het zou me niets verbazen als ze ook paarden had,’ zei Lorna. Ze liet haar blik over de met witte hekken omheinde weiden gaan.

‘Dat daar opzij moet de galerie zijn. Daar, met al dat glas, waar licht brandt,’ zei Kate. ‘Dit is het adres dat op je kerstkaart staat.’

Ze bleven even stilzwijgend naar het huis zitten kijken. Lorna wrong onrustig met haar handen, zoals ze altijd deed wanneer ze zenuwachtig was.

‘Weet je dit zeker, Lorna?’

‘Nou, dat is me geraden, na alles wat ik hiervoor op touw heb gezet.’

‘Zeg dat wel.’ Kate wilde niet denken aan alles wat ervoor nodig was geweest om te regelen dat Lorna tijdelijk, en onder haar persoonlijke toezicht, het tehuis uit had gemogen. Ze hadden gezegd dat Lorna zich, op grond van dringende familieomstandigheden, gedwongen had gezien te ontsnappen. Als Kate geen gediplomeerde geriatrische verpleegster was geweest, zou de directie van het tehuis nooit toestemming hebben gegeven. Een bijkomend probleem was dat Lorna nadrukkelijk had verklaard dat ze weigerde terug te keren naar het tehuis, maar aan de andere kant kon ze ook onmogelijk in haar oude huis blijven omdat haar zoon het wilde verkopen en het de volgende maand geveild zou worden. Lorna mocht allang blij zijn dat ze op dit moment was weggelopen. Kate maakte haar gordel los. ‘Wil je dat ik eerst naar binnen ga?’

‘Nee. Ik ga liever alleen. Zou je het vervelend vinden om hier te wachten?’

Kate was verbaasd. ‘Weet je het zeker?’

‘Het lijkt me het beste. In ieder geval de eerste paar minuten. Om te zien hoe ze reageert. Als ze me binnen vraagt voor een kopje thee en tijd heeft, dan kom je mee.’ Lorna vroeg zich af hoe Sally op dit onverwachte bezoek zou reageren.

‘Goed. Ik wil haar graag ontmoeten, en dan ga ik wel ergens een kopje koffie drinken, of zo. Weet je zeker dat je het aankunt?’

Lorna knikte. Ze deed het portier open, stapte uit en deed haar jas dicht.

Ze drukte op de bel naast de deur en zag door de matglazen ruit een gestalte aankomen.

Er werd opengedaan door een vriendelijk glimlachende jongeman van in de twintig. ‘Kan ik u helpen?’

‘De galerie... Ik vroeg me af of mevrouw...’

‘De galerie is eigenlijk alleen maar open in het weekend, maar nu u toch hier bent, komt u dan maar verder.’ Hij keek naar de auto. ‘Wil uw vriendin ook mee naar binnen?’

‘Nee, dank u. Eigenlijk vroeg ik me alleen maar af of deze galerie nog steeds van Sally is.’

‘Ja, hoor. Bent u een vriendin van haar? Wilt u haar spreken?’

‘Ja, als ze tijd heeft, tenminste. We kennen elkaar van vroeger.’

‘Dan ga ik haar even waarschuwen. Bent u geïnteresseerd in kunst?’

‘Een beetje.’ Lorna keek het halletje rond, en haar aandacht werd getrokken door een paar ingelijste familiefoto’s. Er was een foto die ze herkende. Het was een opname van een jonge vrouw op de rug van een galopperende, schitterend witte arabier. Ze zat goed in het zadel, haar haren wapperden achter haar aan.

De jonge man volgde haar blik. ‘Prachtige foto, vindt u niet? Dat is Sally toen ze jong was, in Nieuw-Zeeland. Ze is gek op paarden.’

‘Bent u familie van haar?’

‘O, nee, ik help haar alleen maar in de galerie en ik leer haar hoe ze met computers moet omgaan. Ik heet Julian. En ik ga haar even waarschuwen.’

Lorna hoorde een gedempt gesprek en voetstappen op het glanzende parket en stilte toen de vrouw op de Perzische looper stapte en de gang af kwam. Lorna ging opnieuw voor de foto staan.

‘Goedemiddag. Ik hoor van Julian dat ik bezoek heb van een oude vriendin.’

Lorna draaide zich om en wees op de foto. ‘Je was een fantastische amazone. Hoewel de paarden op Barra Creek niet half zo mooi waren als deze.’

Sally’s glimlach maakte achtereenvolgens plaats voor schrik, verrassing en blijdschap. ‘Goeie god, Lorna, ben je het echt?’

‘Hallo, Sally, ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik zo onaangekondigd kom binnenvallen?’

‘Natuurlijk niet, al is het wel even schrikken.’ Ze probeerde snel even uit te rekenen hoelang ze elkaar al niet meer hadden gezien. ‘Kom verder. Wát een geluk dat ik thuis was. Je had van tevoren moeten bellen. Was je toevallig in de buurt?’ Sally wist dat ze erop los kweekte, en Julian sloeg haar geamuseerd gade. ‘Julian, zou je thee willen zetten, alsjeblieft?’ Haar brein werkte op volle toeren en ze verbaasde zich erover dat ze zich zo ontdaan voelde. Het was helemaal niets voor de altijd zo correcte Lorna om zomaar, onaangekondigd, binnen te komen vallen. ‘Stel je voor, na al die jaren. Ik heb je een paar jaar geleden een kerstkaart gestuurd, en ik wist niet of je hem wel had ontvangen.’ Ze hoefde er niet bij te zeggen dat ze nooit antwoord had gekregen.

‘Komt uw vriendin ook binnen?’ vroeg Julian.

‘O, is er iemand bij je? Een van de jongens?’

‘Nee. Een... vriendin. Kate. Ze was zo lief om me te brengen. Ik denk dat ze even binnen wil komen om kennis te maken. Heb je een paar minuutjes, Sally?’

‘Na al die jaren? Mij dunkt van wel.’

Nadat Julian naar de keuken was gegaan, namen de beide vrouwen elkaar op.

‘Ik wilde je spreken. Er is iets wat ik je moet vertellen voor ik ertussenuit knijp.’ Lorna forceerde een lachje.

‘Je ziet eruit alsof je nog heel wat jaartjes voor de boeg hebt,’ zei Sally, terwijl ze Lorna voorging naar een kleine serre. ‘Hier zal niemand ons storen. Ga daar maar zitten, op die luie stoel.’ Zelf ging ze op de bank zitten, en ze keek naar Lorna die plaatsnam in de fauteuil. ‘Ik neem aan dat dit iets is wat met vroeger te maken heeft?’ vroeg Sally zacht.

Lorna meed Sally’s blik en streek de plooiën van haar rok glad. ‘Ik heb me talloze keren afgevraagd of je ooit nog dacht aan... aan wat er is gebeurd. Of je ooit tot conclusies of zo

bent gekomen over alles wat zich op Barra Creek heeft afgespeeld.'

'Waarom zou ik bij al die verdrietige herinneringen stil willen staan? Het is ook zo lang geleden. Het leven ging verder. Ik denk graag aan fijne dingen.'

Lorna's onderlip trilde. 'Hoe ouder ik word, des te vaker ik aan al die treurige gebeurtenissen moet denken. En ik wil het graag met iemand kunnen delen.'

Sally rechtte haar rug en zei toen met een zucht: 'Ik weet niet precies wat ik voor je zou kunnen doen, maar ik ben bereid te luisteren. Laten we wachten tot de thee er is. O, en dit is dan zeker je vriendin Kate.'

Met iets van opluchting stond Sally op om de jonge vrouw te begroeten.

Ze stelden zich aan elkaar voor, en Sally verbaasde zich over Kates enthousiaste, jeugdige uitstraling. Sally moest het Lorna nageven, ze was het nog niet verleerd. Ze kon een stelletje doorgewinterde veedrijvers de stuipen op het lijf jagen, de Aboriginal-dienstmeisjes hetzelfde klusje vijf keer opnieuw laten doen en iedereen naar haar hand zetten. Er was niemand die nee durfde te zeggen tegen Lorna.

Ze babbelden wat onder het drinken van de thee. Kate over haar rol in Lorna's tijdelijke 'ontsnapping' en Sally over haar huidige leven.

'Lorna,' zei Kate, 'heb je er bezwaar tegen dat ik Sally iets vertel over de reden van je bezoek?'

'Nee, ga je gang. Ze moet het weten.'

'Ik hoop dat we u hier niet mee belasten,' zei Kate beleefd. 'Ik had Lorna geadviseerd om u te bellen of te schrijven, maar ze stond erop u te bezoeken omdat ze u iets wilde vertellen.'

Sally knikte, maar ze zei niets.

'Ze kan de draad van haar verhaal kwijt raken, maar ze is de laatste tijd heel goed en bij. Dit bezoek betekent erg veel voor haar,' vertelde Kate.

‘We hebben heel wat meegemaakt, ook al is dat intussen ruim veertig jaar geleden,’ zei Sally.

‘Ik denk dat Lorna na dit bezoek tot rust zal kunnen komen. En dan kunnen we ook eens kijken naar hoe het in de toekomst verder moet met haar,’ zei Kate, met meer stelligheid dan ze voelde.

Sally kon zich van Lorna niet voorstellen dat ze ooit tot rust zou komen. Ze mocht dan ouder zijn geworden en brozer zijn dan ze was, maar Sally wist dat er achter dat bleke gezicht, de wringende handen en treurige ogen een enorm vastberaden vrouw schuilging.

Wat kon er na al die jaren zo belangrijk zijn?